

122.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 1 lutego 1924 r.

w przedmiocie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 stycznia 1924 r. o poborze drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego.

Na zasadzie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 stycznia 1924 r. o poborze drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego (Dz. U. R. P. № 5, poz. 38) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, wymienione w art. 2 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, a niepodlegające podatkowi majątkowemu w myśl art. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94, poz. 746), wolne są od obowiązku opłacenia drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego, pomimo, że zostały wciągnięte do ksiąg bierczych tejże zaliczki.

§ 2. Wysokość zaliczki, obliczonej w myśl art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, nie może przekraczać następujących granic:

- 1) dla płatników podatku gruntowego i budynkowego—połowy podatku majątkowego, przypadającego od wartości całego ich majątku według skali art. 9 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94, poz. 746);
- 2) dla płatników podatku przemysłowego od przedsiębiorstw przemysłowych I, II, III, IV, V i VI kategorii oraz przedsiębiorstw handlowych I i II kategorii połowy podatku majątkowego, przypadającego, od wartości całego ich majątku według skali art. 9 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym;
- 3) dla płatników podatku obrotowego (na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego), płatnego i idealnego—połowy podatku majątkowego, przypadającego według skali art. 9 ustawy—od wartości całego ich majątku;
- 4) dla płatników podatku przemysłowego od przedsiębiorstw przemysłowych VI kategorii i przedsiębiorstw handlowych III kategorii oraz od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych—jednej trzeciej części podatku majątkowego, przypadającego od wartości całego ich majątku według skali art. 9 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym.

O ile kwota drugiej zaliczki przekracza granice wyżej określone, wówczas płatnik będzie zwolniony od uiszczenia nadwyżki tejże zaliczki.

§ 3. Celem ustalenia stanu faktycznego miarodajnego w myśl §§ 1 i 2 nin. rozp. do zwolnienia od zaliczki, względnie do jej zniesienia winna każda władza podatkowa I instancji (urząd sk., inspektorat sk.) powołać rzeczoznawców, a mianowicie: dla płatników podatku gruntowego i budynkowego—2-ch członków komisji szacunkowej podatku dochodowego z pośród przedstawicieli rolnictwa, a dla płatników podatku przemysłowego, względnie obrotowego—2-ch członków komisji szacunkowej do spraw podatku przemysłowego, względnie komisji dla podatku procederowego na górnośląskiej części województwa śląskiego, z pośród przedstawicieli przemysłu i handlu.

W analogiczny sposób postępuje izba skarbową, która dla osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, powołuje rzeczoznawców z pośród członków komisji odwoławczych.

§ 4. Władza podatkowa przy współudziale rzeczoznawców (§ 3 nin. rozp.) wydaje swoje decyzje na podstawie zeznań płatników o majątku, spisów płatników, sporządzonych przez zarządy gminne, oraz własnych wiadomości, opartych na dokładnej znajomości stosunków majątkowych płatników.

Przy sprawdzaniu zeznań winna się władza podatkowa kierować normami szacunkowymi, określonymi w rozp. II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. № 123, poz. 996), uwzględniając przytem przepisy § 11 powołanego rozporządzenia II Ministra Skarbu, dotyczące zniżek z powodu zniszczenia wojennego, o ile chodzi o posiadłości gruntowe.

W wypadkach, przewidzianych w § 1 nin. rozp., władza podatkowa wydaje swoje decyzje z urzędu, w wypadkach zaś wspomnianych w § 2 nin. rozp.,—tylko na prośby zainteresowanych płatników. Prośby te winny płatnicy wnieść do właściwej władzy podatkowej najpóźniej do dni 14 po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Na podstawie decyzji zapadłych zgodnie z §§ 1—4 nin. rozp. władza podatkowa przeprowadza sprostowania przypisu drugiej zaliczki w księgach bierczych, a oryginał decyzji przechowuje przy tych księgach.

O decyzjach władza podatkowa zawiadamia płatników ustnie lub pisemnie. Decyzje te są ostateczne.

§ 6. Przymusowe ściągnięcie drugiej zaliczki od płatników wspomnianych w § 1 i § 2 nin. rozp. może być przeprowadzone dopiero po zapadnięciu decyzji władzy podatkowej (§ 5 nin. rozp.).

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*